

Fin de siècle.

1.

Kje zdaj si, ljubica ponosno hladna,
komu zdaj sije tvoj neskončni dan?
Ti ne razumeš? ... Tiho, tiho, jedna,
samo noči izdih je to nezvan —

Koga zavračaš zdaj s pogledom mrtvim,
Kdo pije luč nevzdravnih ti oči?
Kdo zre božanstvo v formah, gestah tvojih,
ti bitje mrzlih harmonij?

Umreti vsem ... ljubiti v duši tebe!
Ti si kot kip, kot mramor izklesan,
kot Amor, ki z napetim lokom meri
sred šumnih vodometrov in platan.

2.

Da sem te ljubil, bilo mi v pogubo,
postala si mi smrtni angel moj,
vse, kar mi sveto bilo, drago, ljubo,
vse zgubil nizko sem to noč nocoj.

Kot blažen duh tam ob neba prestoli
v svetost mi duša verovala je,
v lepote večnost, ki jo kerub moli,
v dobroto, ki nas v svet poslala je.

Prevzvišena, da se je greh dotakne,
 prepolna diha sladke tajnosti,
 slutila ni, kako pod njo razmakne
 prepad najpodlejše vsakdanjosti ...

Poglej, kak svet neskončen, kak širok je,
 poglej, kaj potov, kaj strani — zdravstvuj!
 in nikdar, kak prepad srca globok je,
 kaj bila si mi, kaj si zdaj, ne čuj!

3.

Srce je žalostno in bolno od tesnobe,
 duha objeti duša hrepeni
 v življenju, polnem nenasitne, mračne zlobe,
 na potu, ki mu solnce ne blešči.

Kar vzeti more se, to ste mi davno vzeli,
 kar netilo, ne gane več srca;
 z roko pregrešno vi razrušiti ste smeli,
 kar se postaviti nič več ne da.

Ah ne! ... ne muči srca v njegovem nemiru
 otroški srd, pozabljene solze,
 to vranci so, ki divje v zadnjem, prostem diru
 črez trupla znanih ranjencev beže!

Srce je žalostno in išče si rešitve,
 duha okleniti se duh moj hrepeni
 kot čudapolne, pol pozabljene molitve
 iz davnih, davnih, srcu milih dni.

Aleksandrov.

